

– Megnyugodtam – sóhajtott megkönnyebbülve Gergő, – legalább nem ellenséges óriásrovarok támadtak meg minket az űrből, hogy a torkunkba petézzenek a nyálkás tojócsövükkel.

Mili cinkos kacsintással jelezte Gergőnek, hogy vevő az ilyen viccekre.

A vacsora végetértével a fiúk elszaladtak a kabinjaikba, hogy összeszedjék a tisztasági szereiket és alvóruháikat, és hamarosan már Mili kabinjában osztották ki egymásnak a fekhelyeket. Mili természetesen a saját hálófülkáját használta. Dr. Santos alvóhelyét üresen hagyták, a három fiú inkább a tágas társalgóban ágyazott meg magának a kanapén és a padlón.

Mivel izgalmas és fárasztó napjuk volt, hamar el is oltották a fényeket. A sötétben rövid ideig még folyt a viccelődés, aztán sorban mindenki elhalkult, csak a jóízű szuszogások jelezték, hogy a Hold hősei már az álomvilág ösvényein barangolnak.

3. fejezet

A Homokember

2109. október 18. éjfél

Ben arra ébredt, hogy egy alak áll a fekhelye mellett.

Leugrott a kanapéről, közben alaposan oldalba rúgta Gergőt. A magyar srác feljajdult.

– SZIMI, hajnali fényt! – szólt Ben. A kabin halványan derengő világosságba borult. Már Sven is ébren volt, álmosan dörzsölte a szemét.

– Mili? Te vagy az? A frászt hoztad rám – fakadt ki Ben felismerve a fekhelye mellett álló lányt. Csak ekkor vette észre, hogy Mili egész testében reszket. Tenyerét görcsösen ökölbe szorítva, nyakát behúzva, riadtan állt a fiúk előtt halványzöld pizsamájában, göndör fürtjei az arcába lógtak.

– Mi történt? Rosszat álmodtál? Beteg vagy? – kérdezgette szelíd hangon Gergő.

– Történt valami – suttogta Mili, mintha más is lenne még a kabinban rajtuk kívül, aki meghallhatja a szavait.

– Meséld el! – szólt hozzá a takarókon ücsörgő Sven.

– Biztos komplett hülyének fogtok nézni – feszengett a lány.

– Bökd már ki! – biztatta Ben.

– Felébredtem és úgy éreztem, nem vagyok egyedül a fülkében. – Mili lassan beszélt, keresgélte a megfelelő szavakat. – A falból furcsa fény lépett ki. Először azt hittem, csak a sötétben káprázik a szemem. Aztán a fénynek alakja lett. Karja, lába, meg feje. Ronda, nagy feje.

Mili elhallgatott. Nyelt egy nagyot.

– És aztán, mi történt? – kérdezte riadtan Sven és közelebb húzódott Gergőhöz. Lopva a háta mögé pillantott.

– Az alak fölém hajolt és csak nézett. Én meg közben le voltam dermedve. Mintha ismerős lett volna.

– Hozzád ért? Bántott? – kérdezte Gergő, és ösztönösen harci pózba vágta magát.

A lány hálásan nézett a fiúra.

– Nem bántott. Kinyújtotta felém a karját, erre én ijedtemben becsuktam a szemem. Sikoltani akartam, de lefagytam a rémülettől. Aztán mire felnéztem, megint sötét lett. Az alak eltűnt.

– Lehet, hogy megártott a török kaja és rosszat álmodtál – vigasztalta Ben.

Mili a fejét rázta.

– Nem álom volt.

– Honnan tudod? – kérdezte Sven.

Mili előrenyújtotta a karját. Kinyitotta ököibe szorított tenyerét.

– Ez maradt utána.

Azzal szürke homokot szórt a padlóra.

Felkapcsolták a nappali fényt és átvizsgálták az egész kabint. A finom szemcséken kívül semmi gyanúsat nem találtak.

– A kabinba kívülről nem jöhetett be idegen – mondta Gergő, miközben közélről megvizsgálta a kétszárnyú, falba húzódó bejáratot. – Sértetlennek tűnik.

– És ha mégis, az a valami, vagy valaki csak rajtunk keresztül jutott volna el a hálófülkébe – állapította meg Ben. – Észrevettük volna.

Sven szokás szerint a csuklókijelzőjén matatott, mutatóujjával villámgyorsan pöccintette tovább a megjelenő oldalakat.

Mili a főzőfülkéből dugta ki a fejét.

– Gyertek srácok, főztem levendula teát.

Mindenki megmarkolt egy bögrét, majd letelepedtek a társalgóban.

– De mégis mi lehetett az? – kérdezte Ben.

– Talán egy szellem? – huhogott Gergő.

– Ne bomolj már! – intette le Ben. – Ez csak valamilyen fizikai jelenség lehetett. Talán elektromos mező keletkezett, és égéstermékét hagyott maga után.

– Nem éreztem égett szagot. És határozottan emberalakja volt. – Mili az emlékei között kutatott, miközben barna hajfürtjeit csavargatta.

Sven még mindig a hálózatot bújta.

– Megalapozott gyanúm van arra, hogy ez a skandináv máris talált egy nyomot – viccelődött Gergő, majd Milihez fordulva magyarázott tovább. – Svensson barátunk egy kétlábon járó keresőmotor.

Sven dicséretnek vette a megjegyzést. Felpillantott a kijelzőjéről és büszkén nézett Milire.

– Rákerestem mindenre, amiről az előbb beszéltek. És valóban találtam érdekes egybeesést.

– Na, erre kíváncsi vagyok – mondta Mili, és belekortyolt a teájába. Lehunyta a szemét, és ahogy megérezte a forró bögre és a felszálló illatos gőz nyugtató hatását, vonásai egészen kisimultak, feloldódott a néhány perccel korábbi ijesztő események miatti feszültsége.

– Nem fog tetszeni – figyelmeztette Sven. Kék szemében visszafogott rémület tükröződött. Mili éppen helyre álló nyugalma azon mód szerte is foszlott.

– Lökjed már, haver! – türelmetlenkedett Gergő. –Tűkön ülök! Mi volt az az izé?

Visszafojtott lélegzettel várták a választ. Sven elhaló hangja áramütésként érte őket.

– A Homokember.

– Homokember? Ez atomjó! Na és melyik bolygóról jött? És te meg mit szedtél be? – mérgelődött Gergő, de színlelt felháborodásával csak a tanácstalanságát igyekezett leplezni.

– Hiába cukkolsz, attól még ez a legenda írja le a legjobban azt a jelenséget, amit Mili elmesélt – magyarázta Sven.

Mili csendesen iszogatta a teát. Közben azon tűnődött, hogy bármilyen hajmeresztő magyarázatot elfogadna, csak ne nézzék örülnék a társai.

– Végül is ki, vagy mi ez a Homokember? – kérdezte Ben.

Sven az asztali kijelzőre küldte a kikeresett információkat.

– Nálunk, Skandináviában a Homokember közismert mesebeli lény, aki éjszaka varázshomokot szór az emberek szemére, hogy ezzel hozzon nekik szép álmokat.

– Akkor ez a homokfickó nem is olyan rossz arc – szusszant megkönnyebbülve Gergő.

– Nem egészen – folytatta Sven és a képernyőn megjelenő rajzra mutatott, amelyről egy rémisztő alak vicsorgott rájuk. – A Homokember igaznak mondott történetét Ernst Theodor Amadeus Hoffman írta meg 1816-os könyvében. A sztori szerint a Homokember éjszaka megjelenik azoknak a gyerekeknek az ágya mellett, akik nem akarnak aludni, és homokot szór a szemükbe. Ettől pedig a gyerekek megvakulnak. A szemük kiugrik a helyéről.

– Oké, visszavonom. Annyira mégsem csípem a csávót – jelentette ki Gergő.

– Pedig még nem is tudsz mindent. A Homokember az éjszaka végén az összegyűjtött szemekkel fölrepül a Holdra a fészkebe. Görbe csőrű fiókái éhesen sivalkodva várják, és mohón felcsipegetik a vérző szemeket.

A társaság döbbenten hallgatta Svent.

– Na ne szívassatok! – fakadt ki Gergő. – Az mondjátok, hogy egy több száz éves démon szabadult el a Holdon?

– Lehet, hogy köze van a holdrengéshez? Talán épp ott lehetett a fészke, ahol a holdközvet szétpattant, és ettől elszabadult? – találgatott Ben.

– Persze, és rögtön beugrott Mili kabinjába, hogy gyűjtögessen néhány szemgolyót vacsira – élcelődött Gergő.

– Ne felejtétek a homokot, amit hátrahagyott! Ez egybevág a történettel – szólalt meg Mili, aki láthatóan össze volt zavarodva. A Sven által elmesélt történet még annál is borzalmasabb volt, mint ha a képzelete tréfálta volna meg.